

"És que no sabem qui és el PP?"

El valencià Manuel Alcaraz, un dels diputats sancionats per Izquierda Unida per absentar-se de la votació de la reforma laboral, explica qui mana dins de la coalició i quines conseqüències pot tenir la imatge d'IU votant amb el PP.

A falta d'una decisió del consell de política federal d'Izquierda Unida, a vostès, els han expulsat?

—No, expulsat no. El que pretenen és excloure de l'executiva els membres del Partit Democràtic de la Nova Esquerra (PDNE) que tenien secretaries executives —és a dir, Diego López Garrido, Juan Berga, Cristina Almeida, Jerónimo Andreu i Isabel Villalonga—, que és una mesura de difícil justificació política i menys encara parlamentària o estatutària. I després demanen l'acta de tres diputats, una del PDNE, Cristina Almeida, i dos d'Esquerra Unida del País Valencià (EUPV), la de Ricardo Peralta i la meua. Perquè això és una cosa que vull destacar: jo no sóc diputat de Nova Esquerra, sóc diputat d'EUPV. El que passa és que també pertany a Nova Esquerra.

—Deia vostè que els demanen que deixen l'acta de diputat.

—Nosaltres ens neguem perquè no som conscients d'haver incomplert ni cap norma ètica ni cap norma política fonamental. Perquè si donem a tothom el mateix tracte, hi hauria mig grup parlamentari que no podria continuar o perquè han trencat la disciplina de vot o perquè no han anat a votacions o no han anat a defensar temes importants. I perquè entenem que la sanció es posa per no anar a votar i això no és trencar la disciplina de vot: nosaltres no votarem el contrari del que digué el grup. A partir d'ací s'anuncia que es farà una remodelació de grup la primera setmana de juliol per retirar-nos les nostres responsabilitats: és a dir, en el meu cas, l'únic que em poden traure és el càrrec de portaveu en la comissió constitucional. Jo ho sent molt perquè estic treballant molt i m'agrada perquè jo sóc, precisament, professor de Dret Constitucional en la Universi-

tat d'Alacant. En principi jo no espere més pressió dins del grup. Al remat jo no seré portaveu i Cristina Almeida no serà portaveu de la comissió de la dona, ni serà membre de la mesa de la comissió constitucional ni portaveu en la comissió del Defensor del Poble.

—De totes maneres, s'ha dit que us acollireu a Iniciativa per Catalunya (IC) per presentar mocions.

—No, això és un fals plantejament. Nosaltres, EUPV i els diputats sancionats o desplaçats, sentim una coincidència absoluta amb IC i això continuarà. Però no crec que siga necessari buscar suport des del punt de vista parlamentari. La veritat és que, en el grup parlamentari d'Izquierda Unida, el funcionament no és tan dramàtic com es pensa. Sempre hi ha algun company més antipàtic, però la relació personal amb Joan Saura o Mercè Rivadulla i d'altres són bones i espere que això no es trenque.

—El passat dia 5 de juny tenien vostès dues opcions: votar contra la reforma laboral com "manava" IU i preparar la guerra per la batalla final de desembre, quan se celebrarà la cinquena assemblea d'IU, o eixir-se'n de l'hemicicle i atacar primer. Perquè triaren la segona opció?

—Nosaltres no ho plantejem en termes de donar una batalla abans de la cinquena assemblea. I cal deixar clar que ningú no ens va donar l'ordre d'actuar com ho vàrem fer.

Cap òrgan del PDNE ens ha dit que no anàrem a votar. Jo sempre he dit que en la meua consciència conflueixen tres elements que em fan actuar així. Primer, que la majoria d'EUPV havia votat en el consell polític que estava a favor del pacte dels sindicats. Segon, el que va passar el dia 1 de maig: l'últim 1 de maig es va trencar amb tota una cultura i una tradició de l'esquerra. Una esquerra que va contra els sindicats és

"Hi ha problemes d'anàlisi errònia de la majoria d'IU, bàsicament del grup andalús. Allà encara governa el PSOE i, per tant, encara no tenen una visió real del que significa un govern del PP. Els done el benefici del dubte perquè no saben què és tenir un Zaplana."

reinventar una esquerra que mai no ha existit contra els sindicats i els treballadors. Aquestes dues coses em van fer pensar que hi feia falta un gest: hem de dir a la gent que nosaltres no estem d'acord i que no hi ha prou a escriure-ho en un article de premsa. Nosaltres vam pensar que podia passar qualsevol cosa i assumírem la nostra responsabilitat: podia passar que això obrira un debat, que és el que volíem, o que se'ns imposara una sanció. Han triat això. Creiem que és la pitjor de les opcions possibles. Nosaltres no volíem provocar això però pense que la culpa no és nostra. Ara intentem explicar que creiem que els ciutadans no ens han votat amb l'objectiu que anem contra els sindicats i contra el PSOE i acabar votant amb el PP. Es tracta, senzillament, de fer a Madrid el que es fa al País Valencià, a les Corts Valencianes o a l'Ajuntament de València o al d'Alacant. O és que no sabem qui és el PP? És que hi ha decisions molt fortes: per exemple, quan es vota la llei sobre les plataformes digitals. Home, votar a favor d'una llei que afavoreix *Las Provincias* per a mi és una miqueta dur.

—A canvi de què va donar suport IU a l'anomenada llei del futbol?

—En principi a canvi de res. No em consta que s'haja produït un canvi de cromos, per entendre'ns. Jo crec que és un problema d'una anàlisi errònia per part de la majoria d'IU, fonamentalment del grup andalús. Allà encara governa el PSOE i, per tant, crec que encara no tenen una visió real del que significa un govern del PP. Jo vull pensar això, vull donar-los el benefici del dubte perquè no saben encara què és tenir un Zaplana. Ells plantegen una idea molt simplista. Parteixen de la teoria de les dues ribes amb el PP, el PSOE i tots els altres en la de la dreta i nosaltres en l'altra. A partir d'ací, aquest sector d'IU considera que és igual votar uns que els altres. El problema és que en alguns temes molt importants, que afecten fins i tot drets fonamentals, quan el PP no té el suport dels seus aliats naturals, com els grups nacionalistes conservadors, sí que pot comptar amb nosaltres. I al cap i a la fi, el ciutadà el que veu és que nosaltres servim de bastó al PP i estem enfrontats al PSOE i als sindicats. Aleshores, tota aquesta política, qui la farà servir serà el PP per continuar governant o el PSOE, que ho rendibilitzarà en vots. Hi ha enquestes que ja ens donen un 30% menys de vots. I, com que Felipe González i la cúpula dirigent del PSOE intueixen aquest transvasament important de vots d'IU al PSOE per la mateixa política d'IU, aquest sector majoritari d'IU impedeix que es regenere el PSOE.

—Ha parlat també de la importància que té el grup andalús dins d'IU i que són ells els qui aposten per la teoria de les dues ribes. El resultat de les últimes autonòmiques en què IU-Convocatoria por Andalucía va perdre molts diputats per negar-se a pactar amb el PSOE, no els ha ensenyat res?

—Jo crec que no. Allà va passar una cosa molt curiosa. Van eliminar Rejón però després s'ha continuat la mateixa política i han intentat exportar-la al conjunt de l'estat. A Màlaga, per exemple, continua governant la dreta quan l'esquerra és majoria; en algunes diputa-

cions, igual. No ha canviat res. Ells tenen una teoria molt curiosa i és que la nostra política, que significa un canvi radical de la societat, és com les dents d'una serra: sempre hi ha una pujada i una baixada, ara pugues més i baixes menys i tornes a pujar una mica més. Però és que això és una teoria simplement metafísica. No hi ha ni cap justificació ni cap raonament científic per explicar això.

—Anguita ha plantejat les sancions com una qüestió de disciplina. IU no pot acceptar que hi ha partits en el seu interior que poden expressar divergències?

—Jo he lluitat molt temps perquè IU no siga una coalició de partits, perquè IU siga el que és EUPV: una formació política, un partit polític, dins del qual hi ha moltes tendències i és possible ser d'EUPV i a la vegada d'un altre, com el Partit Comunista o Nova Esquerra. El problema és que això no s'ha acceptat al si d'IU i, segon, que qui pren de veritat les decisions és el PCE. No és que ens trobem que IU no accepta tal cosa sinó que ells diuen "està molt bé que hi haja altres partits sempre que diguen el mateix que nosaltres", que els altres siguen satèl·lits. I el PCPV ha passat papers interns, l'oficialitat dels quals desconec, en

Manuel Alcaraz, diputat al Congrés per Esquerra Unida del País Valencià: "Jo pense que al País Valencià, hui dia, la suma de l'arc del PSOE i EUPV és més àmplia si anem separats que si anàrem junts."

Manuel Alcaraz va ser membre del consell d'administració de RTVV. Ara proposa que EUPV i PSOE parlen sobre el futur de Canal 9, que "no pot ser la televisió que va fer el PSOE."

què parlen d'"els nostres adversaris polítics, els renovadors, nacionalistes, Nova Esquerra...". O com va passar ací en el consell nacional d'EUPV. En aquest òrgan, quan no tenen majoria els ortodoxos diuen que no voten. Quan l'altre dia defensàvem la sobirania d'EUPV, es negaren a votar perquè trequem "el principi de federalitat"!

—*De fet, és curiós que les crítiques d'Anguita cap a EUPV s'hagen produït en un cas molt local, com és el que afecta el grup de Quart de Poblet, una localitat de 27.000 habitants.*

—Un cas molt estrany. Fins i tot, és un cas que no lliga amb l'alineament normal dels ortodoxos. Jo crec que això de Quart és una anèdota. Però, evidentment, la qüestió és tenir lligades les federacions, començant per la d'EUPV, que és la més important de les discòles. Ells s'han agafat al tema de Quart, com s'haurien pogut agafar a qualsevol altre. Però és evident que, a partir d'aquest cas, tothom anirà a la comissió de garanties de Madrid a demanar que des d'allà el "primo Zumosol" vinga a imposar-se ací i això significarà una font absolutament permanent de conflicte. Per tant, nosaltres no volem acceptar una intromissió en la nostra sobirania. Ací ens trobem amb alguna contradicció curiosa: IU està a favor del dret a l'autodeterminació però el concepte de federalitat de la direcció d'IU donaria menys competències a les federacions de les que ara tenen les comunitats autònomes.

—*Aparentment, hi ha dues actituds molt oposades: la dels ortodoxos i la seua. On poden confluir aquests dos camins?*

—Els camins s'han de trobar en la coincidència política. Vegem: ací al País Valencià, és que hi ha diferències polítiques en el treball del grup parlamentari autonòmic? No. Quines diferències polítiques de veritat hi ha entre uns i altres? En la política de la llengua, en la projecció econòmica del País Valencià, en el medi ambient, en els temes fonamentals, hi ha cap diferència? No. El problema en l'estat és que, de mica en mica, la majoria d'IU ha anat construint-se un imaginari polític en què no es defineix per les coincidències o afinitats amb la societat o amb les altres forces polítiques sinó que es defineix en contraposició als seus enemics. És a dir, que, diuen, "jo em

RAFA GIL

"Els ortodoxos tenen la teoria que la nostra política és com les dents d'una serra: sempre hi ha una pujada i una baixada, ara puges més, ara baixes menys i tornes a pujar."

RAFA GIL

definesc per estar en contra de les cúpules sindicals que han segrestat els treballadors", estic en contra del PSOE, estic en contra del discrepant de l'organització. Clar, així és molt difícil arribar a acords.

Es tracta de reconstruir discursos basant-se en la política real, no en la política imaginària. Un partit s'ha de presentar com una força de govern. I els esforços que jo faré al País Valencià sempre són per presentar EUPV com una força que governarà. Després ja veurem què passa. Ja dirà el ciutadà i veurem si hem d'arribar a pactes.

—*Quina és la possibilitat d'arribar a pactes?*

—En primer lloc, nosaltres, amb les nostres forces, no podem arribar al govern en un termini curt de temps. Segon, jo pense —parle en primera persona— que al País Valencià, hui dia, la suma de l'arc del PSOE i d'EUPV és més àmplia si anem separats que si anàrem junts. I tercer, no podem esperar que arriben unes eleccions i després veure què passa. Caldrà buscar espais de trobada entre PSOE i nosaltres i algú més si vol afegir-s'hi. Això significa que l'any vinent o el pròxim hivern les relacions entre PSOE i EUPV haurien de tenir un nivell de contingut més programàtic. És a dir, que comencem a fer una reflexió inicial per veure en quins temes estem d'acord i quins són els fonamentals. Puc avançar-ne algun: Canal 9. Quin espai comunicatiu volem? Com ha de ser Canal 9? No pot ser la televisió que va fer el PSOE. Ha de tenir una altra política, nacional i d'esquerres. Un segon element: cal avançar en la normalització lingüística i fonamentalment fixar l'autoritat lingüística. Un tercer element: la definició i planificació de mesures polítiques actives contra l'atur i a favor de la diversificació econòmica. Un quart element: mesures polítiques de medi ambient. Un cinquè element: les mesures polítiques institucionals de reforma de l'Estatut per dotar-nos de major autogovern. Amb tot això cal fer un document, presentar-lo a la societat i, després de les eleccions, tant si governem junts com per separat, que es respecten els acords. El que no pot ser és que en temes com Canal 9 coincidim quan som a l'oposició i no quan som al govern.

Àlex Milian